

ความไม่ประมาทในความตาย

หลวงปู่สมชาย จิตวิริโย

ท่านพ่อวัดสิงห์ท่านเทศน์ให้เราฟังในวันที่ไปเผาศพคุณแจ้ว ท่านเล่าเข้าทำดีเหมือนกัน ท่านบอกว่าความตายนี้มันติดตามเราอยู่ทุกเมื่อ เราเข้าเมืองก็เข้าด้วย เราเข้าป่ามันก็เข้าด้วย นิ่งก็นิ่งด้วย นอนก็นอนด้วย บริโภคขบฉันมันก็ทั้งนั้นแหละ ท่านบอกมันติดตามอยู่ทุกกระยะ อันนี้เป็นความจริง เราต้องพิจารณาให้ดี ๆ จึงจะเห็นได้ว่าความตายมันติดตามเราอยู่ตลอดเวลา

และความตายสมัยนี้มันมีหลายด้านหลายทางที่ทำให้ตายง่ายขึ้น เรามองดูเกิด เปรียบเทียบสมัยพ่อสมัยแม่ สมัยเก๋าก่อนโน้น กับสมัยปัจจุบันเนี่ยผิดกัน สมัยก่อนเก๋านั้นความสะดวกอย่างนี้ก็ไม่มี ไข้วความสะดวกไม่มีเช่น ยวดยานพาหนะสมัยก่อนเกวียนเป็นยวดยานพาหนะ จะไปไหนมาไหนชนข้าวชนของใส่เกวียน แล้วก็ไปกัน ก็ไม่ค่อยปรากฏว่าเกวียนนี้ รั้วมันตีนิ้ว คนตกเกวียนตายนี้ น้อยเหลือเกิน

แต่ทุกวันนี้ไอ้เรื่องการเกิดอุบัติเหตุเกี่ยวกับยวดยานพาหนะ
รถรา ไม่ว่าจะรถยนต์มอเตอร์ไซด์ไม่ว่าวันแต่ละวันมันมีอยู่เสมอ เรา
มองดูละกัน พวกเราก็ไปไหนมาไหนก็ไปด้วยยวดยานพาหนะ
ความตายมันจึงง่ายตาย ถ้าจะมองแล้ว ยิ่งจะมองไปอีก สิ่ง
ที่บั่นทอนชีวิตซึ่งจะทำให้ตายง่ายขึ้น ก็มีหลายแบบหลายอย่าง

นอกจากยวดยานพาหนะแล้ว อาหารการบริโภค มนุษย์
ทั้งหลายก็ผลิตกันขึ้นมา อยากจะเงินอยากจะได้ทอง ทางที่มัน
เป็นเงินเป็นทองมีทางใดบ้าง ถึงแม้จะเป็นการบั่นทอนชีวิต
เพื่อนมนุษย์ก็สุดแล้วแต่ ขอให้มนุษย์เหล่านั้นนิยมแล้วกัน ยา
เสพติดต่างๆ แม้แต่เฮโรอีน เค้าก็ยังผลิตขึ้นมา

อีกอย่างหนึ่ง อาหารการบริโภคก็แข่งกัน ใครทำเอร็ด ใคร
ทำอร่อยก็ขายดีขายดี แต่สิ่งปะปนลงไปนั้นนะ จะเป็นสิ่งที่บั่น
ทอนชีวิตมนุษย์หรือไม่ ไม่ค้ำนึ่ง ใส่ผงชูรสบ้าง สมัยก่อนพ่อแม่
เรามีที่ไหน สมัยนี้ที่มันมี แต่ก็นั่นแหละ ผงชูรสนั่นแหละ อันนี้
แหละเหตุใหญ่ เพราะฉะนั้นมนุษย์เวลานี้ เอะอะ ท้องบวม เอะอะ

โรคมะเร็ง สารพัดสารพันที่จะเป็นขึ้นมา โดยสาเหตุแล้วก็ตาม
จากอาหารเป็นส่วนมาก

เพราะฉะนั้นเรามองไปหลายด้านหลายทาง ยิ่งมองยิ่งเห็น
ล้วนแต่อายุของเรามันจะสั้นเข้าทั้งนั้น เพราะฉะนั้นเราควร
คำนึงถึงความตายให้มากเพื่อจะทำให้เราไม่ทะเลาะทะเลยาน
ในสิ่งที่เราไม่ควรทะเลาะทะเลยานเกินไป ควรที่จะรีบละ กลับมา
ประพฤติปฏิบัติทางด้านสมาธิ เพื่อจะก้าวไปสู่มรรคผลเสีย ไม่
ควรไปทะเลาะทะเลยานในสิ่งต่างๆ อันที่พวกเราเคยได้ยินได้ฟังกัน
เยอะละว่า สิ่งเหล่านั้นก็ท่านพ่อวัดสิงห์ท่านก็เทศน์นี้ ก็ว่ามันไม่
เที่ยงอยู่แล้ว ว่างั้นก็แล้วกัน ก็ไม่จำเป็นจะต้องไปทะเลาะทะเลยาน
อะไร เพราะถึงแม้จะได้มามากมายกายกองซึกเท่าไรก็ตามเถอะ
ในเมื่อความตายมาถึงแล้วก็ สมบัติเหล่านั้นก็กลายเป็นสมบัติ
ของโลก เราก็ไม่ได้หอบไม่ได้หาบไปที่ไหนหรอก นอกจากความ
ดีและความชั่ว ซึ่งสิ่งที่เราประกอบไปแล้วปฏิเสธไม่ได้ ดีก็ดี ชั่วก็
ดี ปฏิเสธไม่ได้ ย่อมเป็นของเรา อันนี้แน่นอน

เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นที่เราจะต้องมาคำนึงถึงข้อปฏิบัติของเรา อันที่จะเป็นผลแท้จริงของเราที่ติดตามตัวของเราไปเนี่ย สำคัญกว่า บาปก็ดีบุญก็ดี ทำไปแล้ว เราปฏิเสธลงไปไม่ได้ แต่บุญกับบาปสองอย่าง ผลจะให้แตกต่างกัน บาปเราไปก่อในทางทุจริตในทางกายและวาจาทั้งทางใจ สิ่งเหล่านี้ที่ประกอบลงไป แล้วผลจะส่งให้ต้องไปสู่ทุกข์สภาพ ความดีทั้งหลายเหล่านี้ ประกอบขึ้นทางไตรทวารเช่นกัน ผลส่งให้ไปสู่สุขคติภาพ เพราะฉะนั้นจึงว่าความชั่วนำไปทรมานทุกข์ ความดีนำไปสู่ความสุข มันก็แตกต่างกันอย่างนั้น

หรือเราจะมองเห็นความแตกต่าง เอ๊ย เกิดมาเป็นมนุษย์ก็เหมือนกัน จริงอยู่เกิดมาเป็นมนุษย์มันเหมือนกัน แต่มันไม่เหมือนกัน เราเห็นว่ามนุษย์มันเหมือนกันตรงไหน ที่ว่าเหมือนกันมันเหมือนแค่อาการรวมๆเท่านั้น ถ้าจะว่าให้พิสดารออกไป มันไม่เหมือนกันนี่ ถ้ามันเหมือนกันถึงรู้ว่า โอ้ อันโน้นเสียงคนโน้น อันนี้เสียงคนนี้ แม้แต่เสียงยังไม่เหมือนกัน อย่างรู้ไอนั้นเสียงคนโน้น ไอนี้เสียงคนนี้ เรายังรู้ รูปร่างลักษณะหลละ ถ้ามันเหมือนกัน

ทำไมจึงจำกันได้ เราจำกันได้เพราะมันไม่เหมือนกัน ความสูง
ความต่ำ ความดำความขาว ขี้เหว่สวยงามเหล่านี้เป็นต้น มัน
แตกต่างกัน มันไม่เหมือนกัน ใส้สิ่งที่แตกต่างกันเหล่านี้เี่ยมา
จากอะไร เพราะทำความดีไม่เสมอเหมือนกัน ยิ่งหย่อนกว่ากัน
ความเป็นอยู่ทุกอย่างมันถึงได้แตกต่างกัน แม้แต่รูปร่างและ
เสียง มันก็แตกต่างกัน อันนี้มันมีเหตุมาจากความดีและความ
ชั่วเบื้องหลัง ที่เราประกอบมาแล้ว อันนี้เป็นสิ่งที่แน่นอน

แต่นั้นในเมื่อเรามองเข้ามาในรูปอย่างนี้นั้น พวกเราคงจะไม่
ชอบกับใส้สิ่งที่มันไม่ดี ถ้าไม่ชอบในสิ่งที่มันไม่ดี เราก็ละเว้นเสีย
ซะสิ เราเว้นความไม่ดี เราหันมาประพฤติดีซะทีสิ ประกอบ
ในทางที่ดีซะที การประกอบดำเนินใจหละ **กายกรรม ๓**

วจีกรรม ๔ มโนกรรม ๓ ใจหละ

กายก็อย่าไปลักทรัพย์เขาสิ อย่าประพฤติผิดในกามสิ อย่า
ไปฆ่าสัตว์สิ มันก็เป็น**กายกรรม ๓** ถ้าเราไม่ประกอบ มันก็เป็น
กรรมสุจริต ถ้าเราประกอบก็เป็นกรรมทุจจริต เป็นการเบียดเบียน
ข่มเหงผู้อื่น

วจีกรรม ๔ เราก็อ่อย่าไปโกหกเขาสิ เราอย่าไปพูดคำหยาบสิ เราอย่าไปพูดคำเพื่อเจ้อเหลวไหลสิ เราต้องคำนี้ถึงคำพูดของเรา อ่อย่าว่าเลยนะ คำพูดปดเนี่ยคนอื่นมาปดเราก็ยังไม่ชอบ คนอื่นพูดคำหยาบ เราฟัง เรายังเกลียดดนะ พูดเพื่อเจ้อเหลวไหล เราฟังแล้วยังไม่ดี หลอกหลวงผู้อื่นอย่างนี้มันดีที่ไหน เรายังไม่ชอบ เขาก็เหมื่อนกัน

ส่วนมโนกรรม ๓ เราก็คิดเอาสิ อ่อย่าไปเพ่งเอาของผู้อื่นสิ อ่อย่าไปอาฆาตคนอื่นเขาสิ อ่อย่าคิดผิดทำนองคลองธรรม มันก็เป็นมโนสุจริต ถ้าเราประกอบอย่างนี้ เป็นมโนสุจริต บุญกุศล และบาปมันเกิดขึ้นทั้ง ๓ ด้าน มันเกิดทั้ง ๑๐ ด้าน เรียกว่ากุศลกรรมบท ๑๐ อันนี้มันเป็นอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นขอให้พวกเราทั้งหลายตั้งใจละไว้ในสิ่งที่มันชั่ว ชะ ประกอบในสิ่งที่มันดีเสีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสมาธิจิตนี้ก็เป็นของควรรีบเร่ง เป็นอุบายวิธีที่จะทำลายกิเลส เป็นอุบายวิธีที่จะทำลายภพของจิต เป็นอุบายวิธีที่จะทำให้หมดจดโดยไม่ต้องมาเกิด มาแก่ มาได้รับความทรมานอย่างปัจจุบันที่เราเป็นอยู่

เราเกิดมามีแต่ความทุกข์ เกิดมาในเบื้องต้นก็อยู่ใน
ความบังคับบัญชาของพ่อแม่ ใ้ อันนี้ก็พยายามที่สุดที่จะเอา
อกเอาใจพ่อแม่ แต่ความเอาอกเอาใจผู้อื่น การพยายามที่สุดที่
จะให้ถูกอกถูกใจผู้อื่นนะมันยาก เพราะโตขึ้นมาหน่อย ไปเรียน
ก็ต้องเอาอกเอาใจครูบาอาจารย์ด้วย เพิ่มขึ้นไปอีกทั้งพ่อแม่ พอ
สำเร็จเรียบร้อยแล้วก็ต้องเอาอกเอาใจเจ้านาย สูงขึ้นไปอีกก็
ต้องเอาอกเอาใจผู้ที่ครองกัน และก็ต้องพยายามทุกวิถีทางที่
ต้องรับผิดชอบในเรื่องลูกเต้า ทุกสิ่งทุกอย่างมันเต็มไปด้วย
ความทุกข์ความทรมานทั้งกายและใจ และการกดขี่ข่มเหงกันใน
โลกนี้ มันก็ละเว้นไม่ได้ มันก็ต้องมี เราไม่ทำเขา เขาก็ทำเรา มัน
วุ่นวายเหลือเกิน

ในเมื่อพวกเราหลับตามองแล้วมันเห็นเต็มไปด้วยความทุกข์
แล้วพวกเราต้องการหรือ ถ้าไม่ต้องการแล้ว ถ้าพวกเราไม่
ทำลายภาพของจิตซะแล้ว มันจะต้องมาเกิดรำไป ในเมื่อมาเกิด
สิ่งเหล่านี้เราต้องเผชิญอีกรำไปเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเมื่อเรา
ต้องการที่จะให้ถึงที่สุดแห่งภพชะแล้วละก็ ให้มันหมดจดจากสิ่ง

เหล่านี้แล้ว เราก็ต้องบำเพ็ญ เป็นอุบายวิธีที่เข้าไปทำลายภาพ
ของจิตได้อย่างดี

เพราะฉะนั้นก็ขอให้พวกเราดำเนินตามสูตรที่แนะนำมา
ตั้งแต่เบื้องต้นนั้น หลายปีสืบมาเป็นลำดับ อธิบายสู่กันฟังแล้ว
ปฏิบัติข้อปฏิบัติ อุบายวิธีที่จะให้หมดจดจากภพชาติชเร เป็น
อุบายวิธีที่จะดำเนินให้ถูกต้องตามหลักของสมาธินั้น เราสอน
กันเหลือเกินแล้ว เข้าใจกันดีแล้ว ไม่จำเป็นจะต้องไปนั่งสมาธิ
เกิดกายลหุตา จิตลหุตา กายเบาจิตเบามีความสุข เอออันนิสงส์
ของสมาธิแค่นั้นๆ ใช้ไม่ได้

นั่งลงไปแล้วเห็นผีเห็นเทวดา มาพูดกันเรื่องผีเรื่องเทวดา นั่ง
ไปแล้วรู้สึกขนพองสยองเกล้า เอามาคุยกันเป็นคุณของสมาธิ
นั้น พวกเราไม่นิยม การนิยมของพวกเรานั้นเป็นการเอาชนะจิต
เราเอง สามารถบังคับจิตของเราอยู่ในถึงจุดหรือเป้าที่เรา
กำหนดขึ้นมา เรากำหนดอยู่ในเป้า จนอำนาจส่วนสร้างขึ้นมา
สมบูรณ์จริงๆ สามารถปกครองจิตของเราอยู่ในอำนาจส่วน
บังคับจริงๆ อยู่ในเป้าที่เราต้องการจริงๆ

จนกระทั่งที่สุด อำนาจส่วนสร้างสมบูรณ์ สามารถบังคับจิต
ได้อย่างเต็มที่แล้ว เราถึงจะโอบนียกธรรม น้อมของจริงเข้ามา
พิจารณาสภาพของจริงนั่นคืออะไร เราก็รู้อยู่แล้ว สภาพของ
ความไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตานะ มันง่าย ๆ หย้าปากคอก
เอามาพิจารณาสิ จิตของเรายอมรับไหมหละ ที่เราไปเห็นเขา
ตาย เป็นยังไงบ้าง ใจของเราว่ายังไง ไปเห็นเขาเจ็บเป็นยังไง
บ้าง ไปเห็นเขาทุกข์ เป็นยังไงบ้างหละ ทุกสิ่งทุกอย่างเรา
พิจารณาดูเองตามสภาพของแต่ละสิ่งนั้น ใจของเรายอมรับไหม ใน
เมื่อใจของเรายอมรับแล้วมันจะเปลี่ยนความรู้สึกทันทีหละ ถ้าไม่
ยอมรับคือไม่ยอมรับ มันก็ไม่เปลี่ยน ถ้าจิตของเรายอมรับอันนี้ อัน
อื่นต่อไปหละ ก็ยอมรับ

ลักษณะคำว่า **โลกะวิทู** แห่งจิตนั้น คือรู้สภาพความเป็นจริง
เหล่านี้ จึงเรียกว่าโลกะวิทูแห่งจิต ไม่ใช่ไปรู้ว่า เอ้อ พรุ่งนี้คนนั้น
จะมา วันมะรืนคนนี้จะมา หวยจะออกตัวนั้นตัวนี้ อันนั้นไม่ใช่
ทางที่จะไปเพื่อความพ้นทุกข์ เป็นแค่อภิญาสมาบัติชนิดหนึ่ง
อาจจะทำให้เรานี้หลง หรืออาจจะเป็นผีหลอกก็ได้ ไม่ใช่

คุณสมบัติอันแท้จริง เป็นเพียงผลพลอยได้ เราต้องตัดทิ้ง ถ้าเรา
ต้องการก้าวไปสู่ความสำเร็จ

ฉะนั้นขอให้เราทุกท่านตั้งอกตั้งใจดำเนินขึ้นมา สร้าง
อำนาจส่วนที่เราสร้างขึ้นมาเนี่ยให้สมบูรณ์ขึ้นมาเถิด จนกว่าจะ
ชนะกับจิตของเราอย่างสมบูรณ์แล้วนั้น การ**โอบนียกธรรม**
น้อมสภาพความเป็นจริงเหล่านี้มาให้จิตของเรารับว่า อันนี้เป็น
ทุกข์ ก็จะยอมรับว่าทุกข์ อันนี้ไม่เที่ยง คือก็เห็นว่าไม่เที่ยงจริงๆ
อันนี้ไม่ใช่อาตมะตัวตนเราเขาอะไรเลย เขาเหล่านี้ต้องสลายไป
ตามกำลังของธาตุโลก เราก็ยอมเห็นคนตาย

มันเป็นยังไงหละ ในป่าช้าเห็นกระดูก เห็นเศษกระดูก เห็น
อะไรต่ออะไรต่างๆนะ เราก็จะเอามาเป็นพยานได้เต็มที่ จิตก็
ยอมรับว่าเรารู้สึกเช่นนั้น ทุกวันนี้เราก็ยิ้มวันอยู่เท่านั้น ถ้าเรา
เกิดเข้าใจหรือยอมรับอย่างนี้ การเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตใจ
ต้องเปลี่ยนเข้าสู่ธรรมะเรื่อยไป สามารถที่จะมองเห็นความ
ละเอียดของความเป็นจริง ละเอียดเข้าไปเป็นลำดับ จนกระทั่ง

จิตไปหลงภพยังงี้ ลักษณะของภพนี้จะละเอียดขึ้นเป็นลำดับ
อันนี้เป็นเรื่องของเราที่ต้องเห็น

เราไม่ต้องการในเรื่องผีเรื่องเทวดา เรื่องห่วยเรื่องเบอร์เอง
อะไรไม่ต้อง เราต้องการอย่างนี้ต่างหากสำหรับพวกเรา เพื่อจะ
แก้ไขความหลงของเรา หลงรัก หลงชัง ให้มันพ้นไปเสีย มันก็มี
แค่นั้น เพราะฉะนั้นก็ขอให้พวกเราผู้ปฏิบัติทั้งหลาย จงแยกกัน
ไปบำเพ็ญกัน

ที่มา: <https://youtu.be/ZwVWmwFe2E>